

славянски езици. Така двата подтипа във Влахия и Трансилвания се намират под южнославянско езиково влияние (българско, сърбохърватско), без обаче да съвпадат със съответните редакции, тъй като те съчетават в себе си в едно цяло наследения южнославянски книжовен елемент, с елементи от живата говорима реч на български, сърбохърватски и румънски език.

Подтипът във Влахия е по-близък до българската редакция, докато този в Трансилвания — до сърбохърватската¹. Разликата помежду им обаче не е само в това, а и в обстоятелството, че в езика в Трансилвания проникват и редица източнославянски езикови особености, които го правят близък до този на Молдова.

Звуковият строеж на молдавския подтип е под източнославянско езиково влияние, без да съвпада с източнославянска редакция, тъй като съчетава в себе си южнославянски, източнославянски (руски, украински) и западнославянски (полски) елементи, към които се прибавят и румънски. По този начин езикът на грамотите, употребяван в канцеларите на румънските княжества, не представя нито среднобългарска², нито руска³ редакция, а така както казахме, една отделна редакция, румънска, с три подтипа употребени съответно в Влахия, Молдова и Трансилвания.

III. Морфология

СРЕДНОБЪЛГАРСКИ ЕЛЕМЕНТИ

Съществително име. Онова, което задържа най-вече вниманието на изследвача е появяването на аналитични форми, пряк резултат от разрушаване на склонението. Този процес е ясно очертан в езика на канцелариите в румънските княжества. Спира вниманието на първо място появата на общ падеж, чиято функция бива поета обикновено от именителен или винителен падеж. Тенденцията към аналитизъм е повлияла след себе си и по-широка употреба на предлози, които по този начин са допринесли за разрушаване на именната падежна флексия. Показателни в това отношение са случаите, при които предлозите, употребявани с родителен падеж (кѣз, отъ, за, до, разкѣ) или с местен и творителен, придружават именителния или винителния падеж. Напр.: кѣз ни една грижж и кѣз пагѣжж (1458—59, I. Bogdan, *Relații*, 93); ѡт господѣтко ми (1401, Panaitescu, 68); и за дѣшж родитѣли (1407, Panaitescu, 72); разкѣ великж конскж (1415, Panaitescu, 110). Докато в хрисовула на Владислав I намираме правилно употребен творителен падеж съ орѣшиемъ и съ ликадами (1369—76, Panaitescu, 35),

¹ Виж и IOAN BOGDAN, *Relațiile Țării Românești cu Brașovul și cu Țara Ungurească*, București, 1905 (увод).

² P. P. PANAITESCU, *Manuscrisele slavo-române din biblioteca Academiei R.P.R.*, I, București, 1959, увод, стр. X—XI.

³ I. BĂRBULESCU, *Problemele capitale ale slavisticii la români*, Iași, 1906 стр. 25.